

етикетом й формують уміння розуміти їх та застосовувати в процесі комунікації, а також представляти рідну країну та культуру.

Література

1. Гришкова Р. О. Формування іншомовної соціокультурної компетенції студентів нефілологічних спеціальностей: монографія / Раїса Олександрівна Гришкова. Миколаїв: Вид-во МДГУ ім. Петра Могили, 2007. 424 с.
2. Депчинська І. А. Впровадження інноваційних технологій навчання (на прикладі вивчення угорської та чеської мов): методичні рекомендації / Депчинська І. А., Марфинець Н. В., Опачко М.В. Ужгород: УжНУ, 2016. 43 с.
3. Квартник Я. А. Розвиток соціокультурної компетенції крізь призму тандем-технологій. *Київський науково-педагогічний вісник*. 2017. №11. С. 24–28.
4. Кравчина Т. В. Тандем-метод як один із способів інтенсивного вивчення іноземної мови та формування іншомовної комунікативної компетенції. *Фізико-математична освіта: науковий журнал*. 2016. Вип. 4 (10). С. 45–48.

УДК 378.14.032

Доманюк О.М.

кандидат педагогічних наук, старший викладач
кафедри теорії і методики дошкільної та початкової освіти
Кременецької обласної гуманітарно-педагогічної академії
ім. Тараса Шевченка
domanukoksana@gmail.com

ІННОВАЦІЙНІ ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ СУЧАСНОЇ ДОШКІЛЬНОЇ ОСВІТИ

Постановка проблеми, її зв'язок із важливими завданнями.

Дошкільна освіта на сучасному етапі свого розвитку потребує оновлення, удосконалення, нових підходів. Дитина передшкільного віку третього тисячоліття – це нова креативна та творча особистість, на формування якої впливають різноманітні соціальні, природні, екологічні, інформаційні та інші фактори. Аналіз освітнього процесу, побудованого на гуманістичних засадах партнерської взаємодії, свідчить про відчутні труднощі в реалізації індивідуального, компетентнісного підходу до формування особистості. В умовах закладу дошкільної освіти зазначене можна реалізувати за допомогою сучасних інноваційних освітніх технологій. Сьогодні очевидно, що традиційна освіта, спрямована на передачу знань, умінь і навичок, не встигає за темпами їх зростання. Впродовж останніх років відбувається еволюція змісту форм і методів навчання, яка стимулює до розроблення і впровадження новітніх освітніх технологій. Згідно Законів України «Про освіту» [6], «Про дошкільну освіту» [5] визначальною складовою формування освіти є оновлення її змісту. Цей процес не повинен бути стихійним, а потребує певного управління.

Аналіз останніх досліджень і публікацій дозволяє стверджувати, що серед учених, які вели дослідження у цьому напрямі, варто згадати праці

Л. Галіциної, Л. Даниленка, І. Дичківської, В. Кременя, О. Попової, Л. Подимової. Дослідники проблем педагогічної інноватики (І. Підласий, А. Підласий, Г. Понамарьова, Л. Петриненко, О. Полат) намагаються співвіднести поняття нового у педагогіці з такими характеристиками як корисне, прогресивне, позитивне, сучасне, передове.

Мета наукової публікації полягає у теоретичному обґрунтуванні актуальності використання інноваційних підходів до організації освітнього процесу закладу дошкільної освіти.

Виклад основного матеріалу. У наукових працях В. Завалевського зазначається, що розвиток інноваційних процесів у освіті зумовлюється низкою чинників, зокрема: інтенсивним розвитком інформаційних технологій у всіх сферах людського буття; оновленням змісту філософії сучасної освіти, центром якої став загальнолюдський ціннісний вимір професійної діяльності; гуманістично зорієнтованим характером взаємодії учасників освітнього процесу; необхідністю підвищення рівня активності та відповідальності педагога за власну професійну діяльність [3, с.63].

Звертаємо увагу на дослідження І. Дичківської, яка зазначає, що освітні інновації – це вперше створені та вдосконалені освітні, навчальні, виховні, управлінські системи, їх компоненти, що мають істотно поліпшити результати освітньої діяльності [2, с.29].

Цінними є переконання В. Шинкаренка, Н. Олефір, Л. Клімової, В. Купрієнко, які зазначають, що інноваційна діяльність у дошкільній освіті, як і будь-які інші нововведення, породжує певні проблеми: поєднання інноваційних програм з існуючими державними програмами виховання і навчання в закладі дошкільної освіти і початковій школі, співіснування різних педагогічних концепцій, невідповідність нових типів освітніх закладів вимогам батьків, потребу в нових методичних розробках [7, с.103].

Зазначимо, що вираженими особливостями інноваційних підходів є особистісне спрямування, творчий, дослідно-експериментальний характер, стійка мотивація на пошук нового в організації освітнього процесу.

У результаті наукових досліджень І. Дичківською визначено пріоритетні завдання педагогічних колективів закладів дошкільної освіти, які здійснюють інноваційну діяльність. З-поміж них: вивчення освітніх інновацій, визнаних ефективними українською та зарубіжною педагогічною наукою, ефективність їх апробації в інших ЗДО; моніторинг результативності впровадження інновацій; створення бази даних щодо впровадження педагогічних інновацій у освітній процес; розроблення методичних рекомендацій щодо організації освітнього процесу закладами дошкільної освіти, які здійснюють інноваційну діяльність [2, с.66].

Варто зазначити, що сьогодні українськими вченими розроблено низку авторських інноваційних технологій, спрямованих на формування особистісної зрілості дітей дошкільного віку. З-поміж них виокремлюємо: психолого-педагогічне проектування Т. Піроженко; «Театр фізичного виховання» М. Єфименка; технологія «Довкілля» Л. Калуської; технологія формування екологічної культури дошкільників (Г. Беленька, Т. Науменко); методика

навчання дітей читанню Л. Шелестової; технологія формування екологічно доцільної поведінки на різних етапах дошкільного дитинства (Н. Лисенко, З. Плохій); методика використання схем-моделей для навчання дітей описовим розповідям (Т. Ткаченко); методика використання схем-моделей у лексично-граматичній роботі (К. Крутій); методика розвитку творчих здібностей на заняттях з малювання (Л. Шульга); леґо-технологія Л. Парамонової; використання ейдетики у роботі з дошкільниками (І. Матюгін) та ін.

В умовах сьогодення, коли розроблена низка нових форм освітньої комунікації, новітніх методів розв'язання навчально-пізнавальних завдань, набула нового значення роль вихователя закладу дошкільної освіти. Він повинен бути партнером дитини у здобутті знань, розвивати пізнавальні якості дошкільника, його життєву компетентність у різних напрямках діяльності, формувати творчість та креативність.

Висновки з даного дослідження і перспективи подальших розвідок. Підсумовуючи вищезазначене, можна стверджувати, що тенденції розвитку освіти в Україні з огляду на євроінтеграцію, зумовили необхідність розгортання інноваційних процесів в освітній системі. Важливо, що першою ланкою освіти є дошкільна, тому, інноваційна діяльність саме вихователя закладу дошкільної освіти відіграє визначальну роль. Перспективи подальших розвідок вбачаємо у детальному вивченні інноваційних технологій вітчизняних та зарубіжних авторів та їх впровадження в практику роботи ЗДО.

Література

1. Галіцина Л.В. Банк інноваційних педагогічних технологій. К. : Шк. світ, 2012. 104 с.
2. Дичківська І. М. Інноваційні педагогічні технології : підруч. Вид. 2-ге, допов. К. : Академвидав, 2012. 349 с.
3. Завалевський Ю. Сутність інноваційної педагогічної діяльності. *Педагогічний дискурс*. 2014. Вип. 17. С. 63–70.
4. Інноваційні технології в дошкільній освіті : збірник абстрактів Міжнародної науково-практичної інтернет-конференції, м. Переяслав-Хмельницький, 28-29 березня 2018 р. / за заг. ред. Л.О. Калмикової, Н.В. Гавриш. Переяслав-Хмельницький : ДЗВО «Переяслав-Хмельницький державний педагогічний університет імені Григорія Сковороди», 2018. 266 с.
5. Про дошкільну освіту : Закон України від 11.07.2001 р. 2628-III. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2628-14> (дата звернення: 19.03.2021).
6. Про освіту : Закон України від 05.09.2017 р 2145-VIII. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2145-19> (дата звернення: 19.03.2021).
7. Шинкаренко В.В., Олефір Н.В., Клімова Л.В., Купрієнко В.І. Сучасні тенденції інноваційного розвитку системи дошкільної освіти в умовах сьогодення. *Інноваційна педагогіка*. Вип. 14. Т. 2. 2019. С. 101–104.